

Κεφαλήσιον στ.

Δ Οὔτε δὲ αὐτὸν πάλιον τοῦτον ἔχει περὶ μεγαλοφρεπείας διελθεῖν. δοκεῖ γὰρ καὶ αὐτὸν τοιεὶς κακήματά τις φέρειν ἔχειν. εὐχάριστη δὲ οὐκ εἰναι τούτης στατεῖν περὶ πάσους ταῦς οὐ κακήματος φέρειν, ὥστε ταῦς διαπαντεργάτας μόνον εἰς τούτους δὲ οὐκέτε εἰς τὴς ἐλευθερότητος μεγάθειν καθάπερ γάρ τοιώντος ἀντίτιτανειν, οὐ μεγάθειν φέρεποντα διαπαντήσει τὸ οὐ μέγα θρόνος βασιλεύοντας ποτε οὐ γάρ τὸν αὐτὸν διαπαντεργάτην φέρειν καὶ αὐχενόφορον. τὸ περίπον δὲ τοὺς αὐτοὺς καὶ οὐ φέρειν, καὶ δὲ οὐ μεγάθειν οὐκέτε εἰς τοιόνταν, οὐ λέγετε μεγαλοφρεπεῖν· ἔγει τό, - ποιάντες δέ τοις αἰλίτην "αὖ" οὐ εἰς μεγάλους, εἴστε. οὐδὲ γάρ μεγαλοφρεπεῖς, ἐλευθερότεροι· οὐ δέ εἰς εἰλευθερούς, οὐδὲν μέλλον μεγαλοφρεπεῖν τῆς τοιόντων διατάξεως, οὐδὲ γένετε φίλοι, μικροφρεπεταῖς καλεῖσθαι· οὐ δέ τοις βασιλοῦς, βασιλοτάτης αὐτοῖς παραχειλίας καὶ δύσης τοιόντων οὐδὲν ὑποβολῆς οὐδὲν οὐδὲν τοιόντων τοι μεγάθειν τοιεὶς δὲ δέ, αὖτις οὐδὲν οὐ δέ, καὶ οὐδὲν οὐ δέ, λαμπτικούσιμοι. ιῆσεν δέ τοιεὶς αὐτοῖς φερεῖσθαι, οὐδὲν οὐδὲν. αὐτὸν τοῦ μεγαλοφρεποῦς διαπάντα, μεγάλου καὶ φέρεποντα. ποιάντα δὲ καὶ τὸ ἔργον. εὗτον γάρ τοῖς μέγα διαπάντα καὶ περιποτον τοῦ ἔργου· εὗτε τὸ μέρος ἔργου, τῆς διαπάντας ἄξιον δεῖ ἔτι· τίνι δέ διαπάντα, τῷ ἔργῳ, οὐ καὶ τῷ ἔργῳ. ποιάντα δέ τοιεὶς τοιόντων τοι μεγαλοφρεπεῖς τῆς καλοῦ θεοῦ. ποιάντα δέ τοιεὶς τοι μεγάθειν. ποιάντα δέ τοιεὶς τοι μεγάθειν. ποιάντα δέ τοιεὶς τοι μεγάθειν. ποιάντα δέ τοιεὶς τοι μεγάθειν.

A CAPVT III.

Sequitur videtur, ut de magnificientia, seu magnidecentia differamus: nam etiam ipsa esse quedam virtus videtur, quæ circa pecunias versatur, non in omnes tamen quæ ad pecunias spectant, actiones, sicut liberalitas, diffunditur, sed in sumptuosis tantum: atque in his liberalitate magnitudine excellit, nam sicut nomen ipsum significat, in magnitudine decens sumptus est, magnitudo autem est ad aliquid, non enim aut tritemis, aut supplicationis praefecto idem sumptus est: sed qui est decorus & ipsi, & in quo, & circa quod sit. At qui in paruis aut mediocribus pro dignitate sumptus facit, magnificus minimè dicitur: ut id, Mendico pauprem poscenti sapere cerebam: sed quia in magnis, nam qui est magnificus, liberalis etiam continuo est: liberalis autem, non continuo magnificus. Huius vero habitus defectus paruifcentia seu paruidecentia, excessus decori imperitia & ineptitudo quedam operatio appellatur: & eiusmodi ceteri habitus, qui non excedunt magnitudine circa quæ oportet: sed in quibus non oportet, & sicut non oportet, splendorem affectant. Verum de his posterius dicemus. Magnificus autem seu magnidecens esse scienti similis videtur, quippe qui & quod decet contemplari, & magnos consonè facere sumptus possit, quemadmodum enim in principio diximus, habitus operationibus definitur, & ijs quorum habitus est: magnifici vero sumptus, & magni sunt, & decentes: talia igitur erunt etiam opera, ita enim fiet, ut sumptus, & magnus, & operi decorus euadat: ut & opus sumptu, & sumptum opere dignum esse oportet, vel etiam sumptum excedere. Atque huiusmodi sumptus magnificus honestatis causa faciet: commune enim hoc est virtutibus: iucundè etiam & largè: eo quod nimis exacta ratio paruisci est: considerabitque magis quo modo pulcherrimum ac decentissimum opus efficiatur, quam quanti constet, quomodoque fieri minimum precio possit. Necesse vero est, ut magnificus sit etiam liberalis, nam & liberalis expendet, & quæ oportet, & sicut oportet, in his tamen quod est magnum, magnifici est: ut magnitudo. Si circa eadem liberalitas sit, etiam aequali sumpta opus magnificientius faciet, non enim eadem & possessionis & operis virtus est, nam possesso anteponitur, quæ est dignissima ac preciosissima: